

IBRIS

Anne Cleeves
Pietrele ucigașe

Titlul original: *The Killing Stones*

We know
books

Copyright © Ann Cleeves 2025

Published by arrangement with John Hawkins & Associates, Inc., New York

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026, pentru această ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEEVES, ANN

Pietrele ucigașe / Ann Cleeves ; trad. din lb. engleză de Ioana Bena. -

București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-22-5

I. Bena, Ioana (trad.)

821-111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Hărți realizate de ML Design Ltd

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Tehnoredactor: SIMONA PREDA

Bun de tipar: MAI 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Pietrele ucigașe

traducere din limba engleză
de Ioana Bena

CRIME SCENE PRESS
2026

PROLOG

Archie Stout scoase un strigăt în furtună. Avea o voce puternică, precum o sirenă de ceață, dar vuietul vântului îi spulbera cuvintele, împrăștiindu-le peste apă ca stropii de spumă, narticulate și fără rost. Persoana căreia îi erau adresate nu le-ar fi putut auzi oricum. Lumina lanternei dispăruse deja, înghițită de întunericul miezului de iarnă, iar Archie rămăsese singur.

Era orcadian, născut și crescut în Westray. Îi plăceau furtunile zdravene, puterea și dramatismul lor, iar în înverșunarea lui de acum se simțea o urmă de plăcere copilărească, un soi de euforie. Îi plăcea și câte-o ceartă pe cinste, mai ales când știa că are dreptate.

Dar momentul acela trecuse. Era îmbrăcat potrivit pentru vremea de afară, însă nu-i făcea deloc plăcere să stea aici, pe stâncile încrustate cu oase străvechi, știind că prietenii lui îl așteptau la barul hotelului Pierowall de aproape o oră. Își imagină căldura focului și râsetele care aveau să izbucnească atunci când avea să intre, ud leoarcă, cu părul lipit de cap și barba încă picurând. Și cuvintele lor:

– Unde-ai fost, omule? Ce naiba ai căutat afară pe vremea asta?

Mai rămânea, totuși, problema care-l frământase toată ziua. Archie nu era sigur care putea fi cea mai bună soluție. Nu putea să discute despre asta cu Vaila. Dacă tatăl lui ar mai fi fost în viață, poate că ar fi știut ce era de făcut, și pentru insulă, și pentru familie.

Atunci îi trecu prin minte că ar putea sta de vorbă cu Jimmy Perez. Jimmy era cel mai vechi și mai apropiat prieten al lui, aproape ca un fel de rudă. Jimmy era înțelept. Intuia ce gândesc și ce simt ceilalți. Archie avea să-l sune a doua zi, dis-de-dimineată. Odată hotărât, se simți de parcă i s-ar fi luat o povară de pe umeri și își îndreptă lumina lanternei dinspre mare spre poteca ce ducea la mașina lui.

Lumina care venea spre el, tremurând prin întuneric, îi păru la început ca o reflexie a propriei lanterne. Archie rămase locului, curios, așteptând să ajungă până la el. Văzu o siluetă neclară în fața lui, înfocolită într-un impermeabil care-i cobora până peste cizme. Recunoașterea veni abia când Archie își îndreptă lanterna spre chipul ei.

– Ah! exclamă el. Așadar, tu erai.

CAPITOLUL ÎNTÂI

Lui Willow îi plăceau călătoriile cu feribotul de la o insulă la alta. Se bucura chiar și acum, cu un copil în pânțece și un băiețel de patru ani de care trebuia să aibă grijă, în ciuda întârzierii pe care o suferise nava din pricina furtunii de mai devreme. Iarna în Orkney era anotimpul ei preferat. O entuziasmau zilele sălbatice, cu vântul lor năprasnic, și prilejul pe care-l avea, vremelnice, de-a explora de una singură secretele insulelor, înainte de întoarcerea turiștilor. Simțea că în astfel de zile putea să sape adânc, să-și înfi-gă aici rădăcinile proprii și pe cele ale familiei sale, în locurile de unde ea și Jimmy Perez, bărbatul ei, hotărâseră că n-aveau să mai plece niciodată.

De astă dată își îngăduise un mic răsfăț, o vizită la Magnus Lounge. Stătea pe una dintre canapelele confortabile, cu James dormindu-i pe genunchi, și privea spre întunericul de afară și spre luminile de acasă care se apropiau. Se gândea că, dacă n-ar fi fost însărcinată, ar fi ridicat un pahar de whisky single malt Highland Park în cinstea locurilor acestora și a vieții ei de aici. Fusese în sud, la Aberdeen, să viziteze o rudă în vârstă, profitând că încă mai putea călători, dar acum se bucura că se întorcea acasă. Urma să nască peste șase săptămâni. Avea să fie un copil al iernii, iar gândul acesta o încânta în egală măsură.

Salonul era aproape gol. În perioada asta a anului nu erau mulți vizitatori, iar cei mai mulți dintre localnici se retrăseseră în cabine. Willow nu suferise niciodată de rău de mare, iar James

părea să-i fi moștenit rezistența. După escała din Kirkwall, feribotul avea să pornească mai departe, spre Shetland. Acela avea să rămână mereu un loc special pentru ea. Jimmy Perez se născuse pe Fair Isle, insula cea mai sudică din arhipelag. Se cunoscuseră acolo, în Shetland, dar Orkney, un pământ mai blând și mai roditor, era locul unde își întemeiaseră un cămin.

Era miezul nopții când ajunseră în port. Luă copilul, încă adormit, și urcă pe punte. Îl așeză pe James cu grijă în scaunul lui, apoi urcă la volan. Urmă celelalte câteva vehicule care debarcau, până pe cheiul străjuit de clădiri industriale întunecate, lăsă în urmă Kirkwallul și porni spre câmpurile din jur.

Se așteptase ca Perez să o aștepte, încă treaz, cu focul încă aprins. Îi trimisese un mesaj când se apropiau de țarm și avusese din nou semnal la telefon. Nu primise răspuns, dar Jimmy era la fel de parcimonios în ceea ce privea mesajele precum era și în viu grai. Ajungând în fața casei, văzu lumină la parterul fostei case parohiale. Draperiile erau trase, din pricina frigului pătrunzător. Intrând, constată însă cu surprindere că locuința era goală de ceva vreme, deși în vatră încă mai ardeau câțiva tăciuni, iar încălzirea centrală fusese lăsată pornită. Dacă ar fi fost acasă, Jimmy ar fi auzit mașina oprind afară și ar fi venit în hol să-i întâmpine, luându-și fiul în brațe și insistând să-l ducă el pe James la culcare. Din familie mai făcea parte și Cassie, fiica adoptivă a lui Jimmy, care avea paisprezece ani, dar ea era plecată în Shetland pe timpul vacanței școlare la Duncan, tatăl ei biologic, și la Celia, partenera lui. De Crăciun aveau să fie doar ei trei. Plus copilul care urma să se nască.

Willow îl îmbracă pe James în pijama, urcă scările și îl puse în pat. Nu avea de ce să fie neliniștită din pricina absenței lui Jimmy. Motivul era, cu siguranță, o chestiune de serviciu. Perez pusese dintotdeauna mult suflet în munca lui, iar acum, de când ea intrase în concediul de maternitate, părea mai conștiincios ca

niciodată. Sectorul lui cuprindea insulele Shetland și Orkney și era chemat deseori și în alte părți. Perez mai fusese căsătorit în tinerețe, dar căsnicia nu rezistase. Prima lui soție nu reușise să se împace cu timpul și energia pe care Jimmy le dedica muncii. Îl acuzase că ar fi „incontinent emoțional” – ce-i drept, empatia lui părea să se îndrepte spre victime, spre rudele lor și chiar spre autorii crimelor. Uneori Willow se minuna cum de-i mai rămânea ceva și pentru propria lui familie. Dar ea însăși era pasionată de munca ei, astfel că, într-un fel, îl înțelegea.

Puse ibricul pe plita aragazului Rayburn, cu gândul să-și facă un ceai, apoi observă biletul scris de mâna lui Jimmy, așezat pe masa din bucătărie.

*Archie Stout a dispărut și Vaila e disperată.
Am reușit să găesc o barcă spre Westray.
Te sun dimineată. Îmi pare rău.
Mi-e dor de tine și te iubesc.*

Nu încercă să-i telefoneze. Cu siguranță era ocupat și, oricum, era posibil să nici nu aibă semnal. Se întrebă cum de reușise să ajungă la Westray. Se întuneca atât de devreme în perioada asta a anului și furtuna abia se domolise. Poate că echipajul pazei de coastă îl dusesse până acolo; cine știe, era posibil ca Archie să fi ieșit cu bărcuța lui cu care pune capcane pentru homari și să fi avut necazuri. Era mai degrabă fermier decât pescar. Furtuna, de o violență neprevăzută, se năpustise în arhipelag pe neașteptate. Într-un colț al minții îi stăruia un dram de neliniște, dar știa că nu avea rost să speculeze în privința celor întâmplare, așa că se strădui s-o alunge. Îl alesese pe Jimmy Perez știind exact ce fel de om era și fusese hotărâtă, de la bun început, să nu încerce să-l schimbe vreodată.

Willow înțelegea pe deplin graba cu care Jimmy plecase spre Westray. Archie Stout era prietenul lui, cel mai apropiat prieten pe care îl avea în Orkney, poate chiar cel mai apropiat prieten pe care îl avusese vreodată. Erau și rude, întrucâtva, datorită vreunui bunic, sau poate un străbunic ori un unchi care se mutase în Orkney din Fair Isle. Archie își petrecuse multe vacanțe la ferma familiei Perez. Acum avea ferma lui pe insula Westray și locuia la Nistaben împreună cu soția sa și cei doi băieți. Familiile lor se apropiaseră mult, lucru deloc de mirare.

Willow își bău ceaiul și se duse la culcare. Ar fi fost prea târziu să o sune pe Vaila, soția lui Archie. Între timp, probabil că soțul ei se întorsese teafăr acasă, probabil acum stăteau toți trei în bucătăria fermei, luând o cină târzie și bând în cinstea întoarcerii lui. Archie era un tip sociabil și un scripcar grozav, îi plăceau petrecerile și orice prilej era bun pentru a sărbători. Iar Willow era obosită.

Se trezi dimineată devreme. Era liniște, vântul se potolise. Încă era întuneric, iar în camera de-alături, a lui James, nu se auzea nimic. Pentru o clipă se întrebă ce anume o trezise și își dădu seama că era vibrația telefonului. Îl pusese pe silențios, dar avea somnul ușor, iar bâzâitul reușise să răzbată până la ea.

Ridică mobilul înainte să se oprească din sunat, văzu că apelul era de la Perez și simți cum o cuprinde un val de ușurare. Abia atunci își dădu seama că se trezise cu o neliniște vagă. Poate avusese vreun vis tulburător, deși nu-și amintea detaliile.

– Bună! Ești încă în Westray, cu Archie și Vaila?

Îi reveni în minte scena pe care și-o imaginase în seara precedentă, cu ei trei stând la un pahar până târziu și Archie cântând la scripcă. Apoi își dădu seama că Perez găfăia și abia putea vorbi. Părea că abia reușește să-și tragă răsuflarea.

– Jimmy! Ce s-a întâmplat?

– Archie...

Abia reușea să articuleze cuvintele.

– ...a murit.
– Cum?

Deși era în concediu de maternitate, reflexele de polițistă îi rămăseseră intacte. Nu-i era superioară directă lui Jimmy, dar avea o arie de responsabilitate mai largă decât a lui, acoperea toate insulele Scoției. Reflexul de a prelua controlul era gata să se declanșeze. Prin minte îi treceau deja procedurile care trebuiau urmate.

Se lăsă o pauză lungă.

– Pare să fi fost o crimă.

Altă pauză.

– Cu siguranță a fost ucis.

– E vreun medic pe insulă care să poată constata decesul?

– Nu-ncape îndoială, e mort, nu-i nevoie de niciun medic ca să constate asta.

Jimmy plângea în hohote de-acum. Nu mai reușea să-și stăpânească revărsarea de emoție.

– Dar știi procedura, Jimmy, știi cum trebuie să decurgă lucrurile...

– Sigur. Da, e un medic aici.

– Unde a fost găsit?

Willow aprinsese lumina de pe noptieră și își luase carnetul și un creion.

– Pe Links of Noltland, în dreptul plajei Grobust, la o oarecare distanță de țărm. Aproape de vechiul sit arheologic.

– Vreun indiciu despre cauza morții?

– O lovitură puternică la cap. Arma e acolo, lângă el.

– O să-l aducem pe doctorul Grieve de la Aberdeen cu primul avion. Rămâi acolo și ai grijă să nu se apropie nimeni.

– Sigur.

După voce, părea că se mai liniștise.

– Cine a găsit cadavrul?

– Eu, răspunse el, aproape în șoaptă. Eu l-am găsit.

CAPITOLUL DOI

Era frig. Primul ger al iernii se făcea simțit, cu atât mai tăios cu cât venise după o toamnă cu zile blânde și vântoase și după furtuna din noaptea trecută. Jimmy Perez stătea așezat pe o dună îngustă, păzind trupul neînsuflețit al prietenului său. După ce se lumina de-a binelea, din acel loc avea să poată vedea întreaga întindere a plajei. Erau acolo o cărare pe care localnicii își plimbau câinii și o bancă amplasată cu fața spre mare. O sunase pe mama Vailei și o rugase să rămână cu aceasta și cu copiii. Se bucura că putea să stea aici singur până soseau colegii de pe continent, luând primul feribot spre Westray. Privea spre nord în lumina palidă a zorilor și totul îi părea umbrit și încetoșat; un peisaj aproape ireal. Luna palidă mai atârna încă pe cer.

De fapt, nici moartea lui Archie nu-i părea reală. Omul ăsta fusese mereu plin de viață, mai mare decât viața însăși. Încă din copilărie fusese un temerar, antrenându-l fără teamă pe mai tăcutul Jimmy în tot soiul de năzbâtii și aventuri pe care acesta n-ar fi avut curajul să le înfrunte de unul singur. Era unul dintre motivele pentru care Perez îl iubise. Archie fusese cel care îi dăduse curajul să plece spre sud, la Aberdeen, ca să intre în poliție. Tot Archie îl ademenise înapoi spre Insulele Nordului după ce prima lui căsnicie se destrămase. Și totuși, fuseseră cum nu se poate mai diferiți unul de celălalt, din toate punctele de vedere. Perez moștenise tenul întunecat al strămoșilor lui spanioli, în vreme ce Archie fusese viking până-n măduva oaselor: păr nisipiu și ochi

de gheață, impulsiv, gata să rădă sau să se înfurie dintr-o clipă-n alta. Vaila, cu care se iubea din copilărie, îl mai domolise, dar nu de tot – încă mai avea ceva primejdios în el.

Archie fusese în culmea fericirii atunci când Perez îl anunțase că intenționa să-și aducă familia în Orkney. Îl luase pe Jimmy în brațe, repetând la nesfârșit:

– Ce veste minunată! De-a dreptul minunată! Vechea echipă din nou împreună!

Îi ajutase să-și găsească o casă în Harray și să se mute, descăr-când o mulțime de cutii și sacoșe, și băuse în sănătatea lor. Archie era unul dintre motivele pentru care Perez declarase că nu voia să mai plece de acolo vreodată.

Își privi telefonul ca să verifice ora. Feribotul din Kirkwall urma să sosească în curând. Era un feribot de tip *roll-on/roll-off*, așa că polițiștii aveau să aibă o mașină cu ei. După sosirea lor, Jimmy avea să fie nevoit să se întoarcă la Nistaben și să dea ochii cu Vaila. După ce debarcase la Rapness, Perez trecuse pe la fermă și ceruse să împrumute o mașină. Westray era o insulă mare, de trei ori mai întinsă decât Fair Isle, locul unde se născuse el, și își dădea seama că o să aibă nevoie de transport. Îl îngrozea întâlnirea iminentă cu Vaila. Cu siguranță ea avea să-i pună o mie de întrebări, iar el era conștient că nu-i putea oferi niciun răspuns.

Vorbise mai devreme cu Willow. Ea știa ce avea de făcut și avea să se ocupe de toate cu obișnuita ei eficiență tăcută. Îl cuprinse brusc un val de recunoștință pentru femeia care-i fusese mereu alături. În ciuda înfățișării de hipiotă, cu părul lung și încălțit și hainele cumpărate de la magazinele de caritate, era cel mai bun detectiv pe care-l cunoștea, dar și cea mai bună femeie, înțeleaptă și absolut de încredere. Femeia *lui*. În ciuda durerii care-l încerca, zâmbi, gândindu-se cât era de norocos.

Îi auzi înainte să-i vadă: Phil Bain și Ellie Shearer. Ellie era mai în vârstă. Se mulțumise să poarte uniforma și să rămână la

gradul de sergent, ocupându-se de sectorul acela. O femeie solidă și chibzuită. Crescuse în nordul Angliei; la un moment dat, venise pe Orkney în vacanță, se îndrăgostise de un orcadian și nu mai plecase. Phil era nou, necopt și naiv și avea înfățișarea unui student, ceea ce și fusese până de curând. Plecase în sud, la Teesside, ca să urmeze cursurile academiei de poliție de acolo, dar chemarea insulelor fusese prea puternică și se întorsese. Perez încă nu le deslușea cuvintele, dar percepea în glasurile lor un amestec de șoc și emoții. Poate că auziseră de Archie, știau că fusese muzician și fermier, dar nu-l cunoscuseră bine.

De-acum se luminase de-a binelea. Cei doi urcau pe poteca dinspre terenul de golf, urmând indicațiile lui Perez, pe același drum pe care-l parcursese el însuși înainte de a-l găsi pe Archie. Mașina rămăsese în parcare clubului de golf. Pe Willow o amuza la culme faptul că Westray era o așezare îndeajuns de prosperă încât să aibă propriul club de golf. Exista și un drum pe care se putea ajunge din sat cu mașina, dar Perez prefera ca acesta să rămână neatins, în eventualitatea în care existau urme de pneuri. Ploaia de peste noapte îl transformase însă într-o potecă mocir-loasă, așa că nu-și făcea prea multe iluzii că aveau să descopere ceva folositor. Le strigă colegilor săi să rămână pe loc. Nu voia ca ei să se împiedice din greșeală de cadavru. Coborî panta ca să le iasă în întâmpinare și abia când se urni din loc își dădu seama cât de tare amortîse. Făcu un ocol larg, ca să protejeze scena crimei, și ajunse lângă ei.

– Condoleanțe, Jimmy, spuse Ellie. Știu că erați prieteni buni.

Privirea ei se îndreptă spre corpul neînsuflețit. Zăcea printre bucățile de plastic negru gros, peste care fuseseră aruncate anvelope uzate.

– Ce-i locul ăsta? Un fel de groapă de gunoi?

– Aici a fost odinioară un șantier arheologic. După ce s-au terminat săpăturile, a fost acoperit, pentru eventualitatea în care o altă echipă o să revină la un moment dat să continue excavarea.

Perez își amintea de vara în care arheologii veniseră pe insulă să facă săpături. Atunci stătea la Nistaben, cu Archie și părinții lui. Erau mici pe atunci, aveau doar vreo opt sau nouă ani, iar studenții le păreau niște ființe fascinante, venite dintr-o altă lume. Arheologii stăteau într-o casă de vacanță care aparținea părinților lui Archie. Era aproape de ferma Nistaben, iar echipa făcea petreceri pe plajă care țineau până târziu în noapte. Perez și Archie se uitau pe fereastra dormitorului lor la siluetele care dansau în lumina focului și pândeau acordurile muzicii aduse de vânt.

– Mă așteptați aici cât mă duc să stau de vorbă cu văduva lui Archie? întrebă Perez. Ar fi nevoie să păziți locul până ajunge medicul legist. Willow a aranjat ca doctorul Grieve să vină cu primul avion și sper că o să vină însoțit de echipa de la criminalistică.

– Mai lucrează bătrânul? Credeam că a ieșit la pensie.

– Nu, nu-i genul care să poată sta deoparte.

Perez nu știa de ce se hotărâse legistul să se întoarcă la serviciu, dar se bucura că avea să lucreze cu cineva al cărui respect pentru morți și pentru familiile lor era pe măsura priceperii sale.

Ferma Nistaben era o clădire solidă și joasă, ridicată să țină piept vremii. Fusese extinsă și era înconjurată de grajduri și anexe. Orcadienii erau fermieri adevărați, nu mici crescători care trăiau de pe o zi pe alta. Locul acesta aparținea familiei Stout de generații întregi, iar pentru Perez devenise oarecum a doua casă. Își scoase cizmele în prag și intră în bucătărie în șosete. Nu bătu la ușă. I s-ar fi părut ciudat, deși se afla aici în calitate oficială și poate că ar fi trebuit s-o facă. Cazul avea să fie preluat ulterior de superiorii din Glasgow, dar deocamdată el conducea ancheta și trebuia să păstreze un echilibru delicat între rolul de prieten al

familiei și cel de polițist. O astfel de ambiguitate nu era ceva neobișnuit în micile comunități insulare, dar, cu siguranță, nu avea să-i fie ușor.

Vaila și mama ei stăteau la masă. Aveau în față un ceainic și două căni care păreau neatinsse.

Se așeză lângă ele.

– Unde sunt băieții?

– Sus, răspuse Vaila, ridicând privirea. Încă nu le-am spus. N-am găsit cuvintele potrivite ca să le spun. Ei știu că tatăl lor lipsește, dar atât. M-am gândit să le mai las câteva ore în care să nu știe.

– N-au mâncat nimic de dimineață și sigur le e foame. Ce-ar fi să-i iau la mine să le dau ceva de mâncare?

Evelyn, mama Vailei, plânsese, dar nu se lăsase doborâtă. Aparținea unei generații pentru care o moarte neașteptată nu era ceva atât de rar. Era foarte posibil ca unele dintre rudele ei mai în vârstă să fi pierit într-o furtună pe mare sau din cauza vreunei boli netratate, pe vremea când insulele erau mai izolate.

– Deocamdată stai de vorbă cu Jimmy, apoi vii și tu și o să le spunem împreună. Până atunci, poate afli mai multe.

Vaila încuviință din cap, dar parcă și asta i-ar fi cerut un efort peste putință. Mama ei plecă să-i ia pe băieți. Perez auzi voci înăbușite, tropot de pași pe scări, apoi casa se cufundă din nou în liniște. Se auzea doar foșnetul îndepărtat al mării pe pietrișul de pe țârm, un murmur constant în fundal.

– E adevărat, Jimmy? Chiar a murit?

– Da.

Perez făcu o pauză.

– A fost ucis, Vaila. Nu e un accident. A primit o lovitură violentă în cap. Arma încă e acolo.

Fu cât pe ce să adauge *Și ce armă ciudată!*, dar nu era momentul potrivit. Nu trebuia să uite faptul că Vaila era un posibil

suspect. Încercă să-i întuiască gândurile, dar ea părea pierdută, ca paralizată.

– Va urma o anchetă, spuse. Vor fi multe întrebări.

– Dar cine să fi vrut să-l ucidă pe Archie?

El o privi peste masă.

– M-am gândit că tu s-ar putea să știi mai multe decât mine.

Archie își făcea dușmani aproape la fel de ușor cum își făcea prieteni. Nu era neapărat ceva de durată, nu era ranchiunos, dar era lucru știut că uneori izbucnea, lovind cu pumnii și cu vorbele deopotrivă, deși, în ultima vreme, de când se așezase la casa lui cu Vaile, asta se întâmplase tot mai rar.

Ea nu-i răspunse imediat. Se ridică și puse la încălzit apă pentru ceai, punând în practică ospitalitatea inevitabilă și obligatorie a femeilor din insule. Perez nu încercă s-o oprească. De fapt, în clipa aceea chiar își dorea un ceai fierbinte și tare. Vaile așeză ceainicul pe masă, iar el își turnă într-o cană.

– Sincer, n-am nici cea mai mică idee, rosti ea în sfârșit. În ultima vreme s-a mai liniștit. Aici îl cunoaște toată lumea, chiar și nou-veniții, cei care s-au mutat mai recent pe insulă. Când își pierdea cumpătul, râdeau de el și-i spuneau să se liniștească.

Perez știa că avea dreptate.

– Povestește-mi tot ce s-a întâmplat ieri. Știu că am mai trecut prin toate astea aseară, când am ajuns aici, dar acum detaliile sunt mai importante, înțelegi?

– Nu prea... Nu pot să pricep. Parcă ar fi un coșmar sau un basm îngrozitor.

Ridică privirea spre el. Era micuță și brunetă. În tinerețe păruse mereu mai matură decât vârsta ei. În cei aproape douăzeci de ani de când o cunoștea, nu se schimbase deloc. Avea să arate la fel și la șizeci. Avea rude din Fair Isle care erau la fel ca ea.

– Sunt atât, atât de obosită...

Se întrebă cum ar fi reacționat în fața oricărei alte soții a unei victime ucise, a unui bărbat cunoscut pentru firea lui aprigă. Ar fi fost blând, desigur, dar ar fi insistat cu întrebările.

– Îmi pare rău, dar trebuie să stăm de vorbă acum. Pe măsură ce trece timpul o să începi să uiți detaliile, sau o să începi să umpli golurile fără să-ți dai seama, o să tragi concluzii și o să le transformi în fapte. Iar atunci, totul va deveni o poveste.

– Da, spuse ea. Înțeleg. Poate că e mai bine s-o facem acum, cât timp șocul face totul să pară ireal. Înainte să înceapă să doară cu adevărat.

Perez își așeză telefonul pe masă.

– O să înregistrez conversația, pentru că și eu sunt în stare de șoc și aș putea să rețin lucrurile greșit. E în regulă?

Apoi, după o pauză lungă, adăugă:

– L-am iubit.

Ea își ridică privirea spre el, surprinsă de cuvintele astea.

– Bineînțeles. Tu știi mai bine ce ai de făcut, Jimmy.

– Ziua de ieri a fost obișnuită?

– Da. Băieții sunt în vacanța de Crăciun și i-am lăsat să doarmă mai mult. De obicei, când sunt acasă, le mai dăm de lucru la fermă. Dar știi cum e în ultima săptămână de școală: numai petreceri și surprize, iar copiii devin tot mai agitați. Or fi ei mai mari acum – Lawrie e aproape bărbat în toată firea, iar din septembrie laia a început să stea la internatul școlii din Kirkwall –, dar Crăciunul îi entuziasmează la fel de mult.

El încuviință din cap.

– Începuse deja să bată vântul, iar prognoza anunța furtună, așa că imediat după micul dejun Archie a ieșit să hrănească animalele din grajd și să verifice că totul e bine legat și asigurat înainte să se pornească urgia. Apoi s-a întors în casă pentru o cafea.

Pauză.

– Deja ieșise să întâmpine feribotul de dimineață din Kirkwall.